

รูปแบบการจัดการความเสี่ยงขององค์กรที่มีภารกิจคุ้มครองคนไร้ที่พึ่งในประเทศไทย

RISK MANAGEMENT MODEL FOR PROTECTION THE HELPLESS PERSONS OF AN ORGANIZATION IN THAILAND

โยชิตา หลวงสุรินทร์¹, สุชนนี เมธิโยธิน²
บรรพต วิรุณราช³

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยนี้เพื่อค้นหารูปแบบการจัดการความเสี่ยงและแยกประเด็นความเสี่ยงขององค์กรที่มีภารกิจคุ้มครองคนไร้ที่พึ่งในประเทศไทยเพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างเกณฑ์การประเมินความเสี่ยง และจัดการความเสี่ยงจากภายนอกองค์กรและภายในองค์กร

ผลการวิจัยพบว่า ความเสี่ยงจากภายนอกองค์กรด้านสังคม และ ความเสี่ยงด้านชุมชน ความเสี่ยงด้านกฎหมาย มีความเสี่ยงสูงที่สุดร้อยละ 94.44 ทั้ง 3 หัวข้อ และรองลงมาคือความเสี่ยงด้านเศรษฐกิจ ร้อยละ 83.33 เสนอแนวทางการป้องกันความเสี่ยงและลดความเสี่ยงด้วยการพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุด้วยร้อยละ 100 มีข้อเสนอเพิ่มเติมความเสี่ยงจากเทคโนโลยีมีผลต่อการบริหารความเสี่ยงร้อยละ 62.50 และค้นพบความเสี่ยงภายในองค์กรด้านผู้ใช้บริการมีโรคติดต่อ พฤติกรรมแตกต่าง ร้อยละ 100 ความเสี่ยงด้านกระบวนการคัดกรองผู้ใช้บริการก่อนนำเข้าสู่สถานคุ้มครองคนไร้ที่พึ่งทุกขั้นตอน และ

พัฒนาออกสู่สังคมได้น้อยมีข้อจำกัดของครูฝึกและวิธีการสอน ร้อยละ 100 รองลงมาคือด้านทรัพยากรมนุษย์ให้มีการจัดสหวิชาชีพเพียงพอต่อผู้ใช้บริการที่มีจิตเวชร่วม และ บุคลากรเสี่ยงต่อโรคติดต่อ เน้นให้ทำกิจกรรมบำบัดร้อยละ 94.44 และความเสี่ยงด้านการเงินมีงบประมาณไม่เพียงพอ ร้อยละ 83.33 มีเสนอแนวทางการป้องกันความเสี่ยงโดยพัฒนาบุคลากรให้เป็นนักสหวิชาชีพ จัดสัดส่วนให้เพียงพอ ร้อยละ 88.89 เสนอให้มีหมอ พยาบาลเข้ามาตรวจผู้ที่เป็นจิตเวชอย่างต่อเนื่องเป็นประจำ และเสนอให้มีการพัฒนาอาชีพตามความถนัดแก่ผู้ใช้บริการก่อนออกสู่สังคมโดยกำหนดเป็นกระบวนการชัดเจนเช่น การพัฒนาอาชีพผ่านกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน ร่วมกับสถานประกอบการองค์กรเอกชน

คำสำคัญ: คนไร้ที่พึ่ง คนขอทาน คนเร่ร่อน พัฒนาอาชีพ ตกงาน ความเสี่ยง คนยากจน องค์กรที่มีภารกิจคุ้มครองคนไร้ที่พึ่ง บริหารคนไร้ที่พึ่ง

¹นักศึกษาปริญญาเอก หลักสูตรดุขฎฐิบัณทิต สาขา การจัดการสาธารณะ วิทยาลัยพาณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

²อาจารย์ที่ปรึกษา หลักสูตรดุขฎฐิบัณทิต สาขา การจัดการสาธารณะ วิทยาลัยพาณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

³อาจารย์ประจำ หลักสูตรดุขฎฐิบัณทิต สาขา การจัดการสาธารณะ วิทยาลัยพาณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

Abstract

This is research was to study the risk management model and to separate the risk issues of organizations that were responsible for the protection of homeless people in Thailand and it would be used as a guideline for creating risk assessment criteria and for managing risks from outside and inside the organization. The research findings revealed that 94.44 percent of the target group believed that three topics risks including the risks from the outside of the social organizations, community risks, and legal risks had the highest risk, and they were followed by the economic risk which was 83.33 percent. It was suggested that the concept of risk prevention and risk reduction could be done by improving the quality of life to society, and 100 percent of participants agreed with the suggestion. In addition, risk from technology affected risk management by 62.50 percent. It was discovered that 100 percent of the target group thought that the risks within the organization concerning service users were different communicable disease and behavior. 100 percent of the participants agreed that there were also risks in the process of screening users before being imported to the shelter for all helpless people, and few of them were developed

into the society due to the limitations of the trainers and the method of teaching. For the human resources, 94.44 percent thought there would be the provision of multidisciplinary care for those with psychiatric disorders, and occupational therapy should be focused for service users at risk of communicable diseases. 83.33 percent thought that financial risk was insufficient budget. For the concept of risk prevention, 88.89 percent proposed that personnel should be developed to become multidisciplinary, and proportion should be provided sufficiently. It was suggested that nurses and doctors regularly come to check those who were psychiatric. It was also proposed that service users' professional skills should be developed according to their aptitude before going out to the society by determining a clear process such as career development through the Department of Skill Development which cooperated with private enterprise establishment

Keywords; Helpless person, Homeless people, Beggar, Career development, Unemployed, Risk, poor people, Organizations with a mission to protect the homeless, Managing the homeless

บทนำ

ในปัจจุบันประเทศไทยมีกระบวนการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนและกลุ่มผู้ด้อยโอกาสผู้ประสบปัญหาทางสังคมเป็นพันธกรณีของรัฐที่ต้องมีความรับผิดชอบมีปัญหาด้านทั้งทางสังคม เศรษฐกิจ การเมือง และการพัฒนาคุณภาพคนไทยเพื่อไปพัฒนาประเทศไทย โดยภาครัฐมีวัตถุประสงค์ให้มีการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนไร้ที่พึ่ง คนเร่ร่อน คนขอทาน จึงได้บัญญัติกฎหมายที่คุ้มครองคนไร้ที่พึ่งตาม พ.ร.บ. คุ้มครองคนไร้ที่พึ่ง พ.ศ. 2557 และมี พ.ร.บ. การควบคุมคนขอทาน พ.ศ. 2559 เพื่อให้เกิดการพัฒนาด้านคน พัฒนาด้านชุมชน พัฒนาด้านเมือง และพัฒนาด้านสังคม แต่ความเสี่ยงที่มีอยู่มาจกสาเหตุส่วนใหญ่ของการเป็นคนไร้ที่พึ่งคือออกมาหางานทำเพื่อดำรงชีวิตเลี้ยงครอบครัว ทุกปีมีผู้ใช้ชีวิตบนพื้นที่สาธารณะในกรุงเทพฯ เพิ่มขึ้นร้อยละ 5-10 โดยปี 2557 มีผู้ใช้ชีวิตในที่สาธารณะรวมทั้งสิ้น 3,429 คน (นที สรวารี, 2558) ปัจจุบันมีสถานคุ้มครองคนไร้ที่พึ่งรวมทั้งสิ้น 11 แห่งสามารถให้บริการแก่กลุ่มเป้าหมายทั่วประเทศรวม 7,541 รายปัจจุบันพบคนไร้ที่พึ่งในประเทศปี 2560 มีจำนวน 70,539 คน ทำให้เกิดความเสี่ยงด้านสถานที่รองรับ งบประมาณ และบุคลากรไม่เพียงพอ อย่างไรก็ตามยังพบว่าปัจจุบันประเทศไทยยังประสบปัญหาการจัดการความเสี่ยงจากภายในและภายนอกองค์กร การประเมินความเสี่ยงและการควบคุมความเสี่ยงขององค์กรที่มีภาระกิจการคุ้มครองคนไร้ที่พึ่ง และยังไม่มีรูปแบบการจัดการความเสี่ยงอย่างชัดเจน

วัตถุประสงค์

1. การแยกประเด็นความเสี่ยง การประเมินความเสี่ยงและการควบคุมความเสี่ยงขององค์กรที่มีภาระกิจการคุ้มครองคนไร้ที่พึ่ง
2. ค้นหารูปแบบการจัดการความเสี่ยง

การทบทวนวรรณกรรม

จากการทบทวนวรรณกรรมพบประเด็นความเสี่ยงและรูปแบบความเสี่ยงในประเทศไทยและต่างประเทศพบว่า (Joshua Foong and Shaun Ho, 2010) ความเสี่ยงจากคนเร่ร่อน คนไร้ที่อยู่อาศัยพวกเขามีงานทำแต่ไม่มีเงินพอที่จะเช่าห้องหรือบ้านอยู่พวกเขาจึงอาศัยหลับแหวในเมืองตามพื้นที่สาธารณะ (Mohd Ramlan Mohd Arshad, 2013) ผลจากการสำรวจพบว่าความยากจนทำให้มีคนขอทานเกิดขึ้นในตัวเมืองและมีคนยากจนไร้ที่อยู่อาศัย ไร้อาหาร และรัฐบาลไม่ได้ตอบสนอง เพราะมีกองทุนสนับสนุนจำกัด (Jennifer B. Unger, Team, 2016) คนที่เร่ร่อนมีความเสี่ยงจากภาวะความเครียดและซึมเศร้าตั้งแต่การเป็นเยาวชนเกิดจากภาวะครอบครัวไม่ปกติ และถูกทอดทิ้ง และติดสารเสพติด Los Angeles, Californai (D Wood, R B Valdez, 1990) คนที่กลายมาเป็นคนไร้ที่พืงนั้นเกิดจากครอบครัวที่อ่อนแอ และยากจนเฉลี่ยมีอายุ 29 ปี และไม่มีที่อยู่อาศัยและไม่มีรายได้ ความยากจนเกิดจากการไม่มีการวิวิาทตามปกติร้อยละ 16 และจากการล่วงละเมิดทางเพศตอนเด็กร้อยละ 10 การใช้ยาเสพติดร้อยละ 30 มีปัญหาสุขภาพจิตร้อยละ 6 และมีเครือข่ายที่สนับสนุนที่อ่อนแอ โดยกลุ่มที่

กล่าวว่ามีโอกาสเสี่ยงที่จะต้องออกมาเร่ร่อนตามที่
สาธารณะ Lisa K. Flax, Russel W. Jackson and
David N. Stein.(2002) การบริหารความเสี่ยงให้
คำนึงถึงการจำกัดที่อยู่ในเหมาะสมตามอายุและพื้นที่
เพียงพอ สภาพแวดล้อมที่เหมาะสมแต่ละประเภท

วิธีการดำเนินการวิจัย

การศึกษานี้ใช้กระบวนการศึกษาวรรณกรรม (Literature Review) จากเอกสาร ตำรา ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการคนไร้ที่พึ่ง การจัดการความเสี่ยงและบริหารจัดการความเสี่ยง ลงพื้นที่จริงเพื่อค้นหาประเด็นความเสี่ยงที่เกิดขึ้นในปัจจุบันจากการสังเกตศึกษาการปฏิบัติการด้านจัดการคนไร้ที่พึ่งการควบคุมคนขอทาน คนเร่ร่อน แบบมีส่วนร่วม (Participatory Action Research: PAR) และ วิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการประเด็นความเสี่ยงที่มีต่อองค์กรที่มีภารกิจจัดการคนไร้ที่พึ่งในประเทศไทย โดยการรวบรวมความคิดเห็นที่สอดคล้องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันก่อนนำมาเป็นแบบสอบถามเพื่อสัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth Interview) ทดสอบเกณฑ์การประเมินกับผู้เชี่ยวชาญจำนวน 18 คน ด้วยเทคนิคเดลฟาย (Delphi Method) และสรุปเกณฑ์ที่สอดคล้องกันเพื่อนำมากำหนดเป็นประเด็นความเสี่ยงเพื่หารูปแบบการจัดการความเสี่ยงของสถานคุ้มครองคนไร้ที่พึ่งในประเทศไทย นำประเด็นความเสี่ยงที่สำคัญในประชุมกลุ่ม (Focus group) เพื่อหารือเกี่ยวกับความเสี่ยงที่จะส่งผลต่อการจัดการคนไร้ที่พึ่งในประเทศไทยและกำหนดการทดสอบเครื่องมือกับ

ผู้บริหารและผู้เชี่ยวชาญจำนวน 13 ท่าน และดำเนินการทดสอบเครื่องมือประเมินความเสี่ยง (Risk evaluation) กับกระบวนการพัฒนาคุณภาพชีวิต

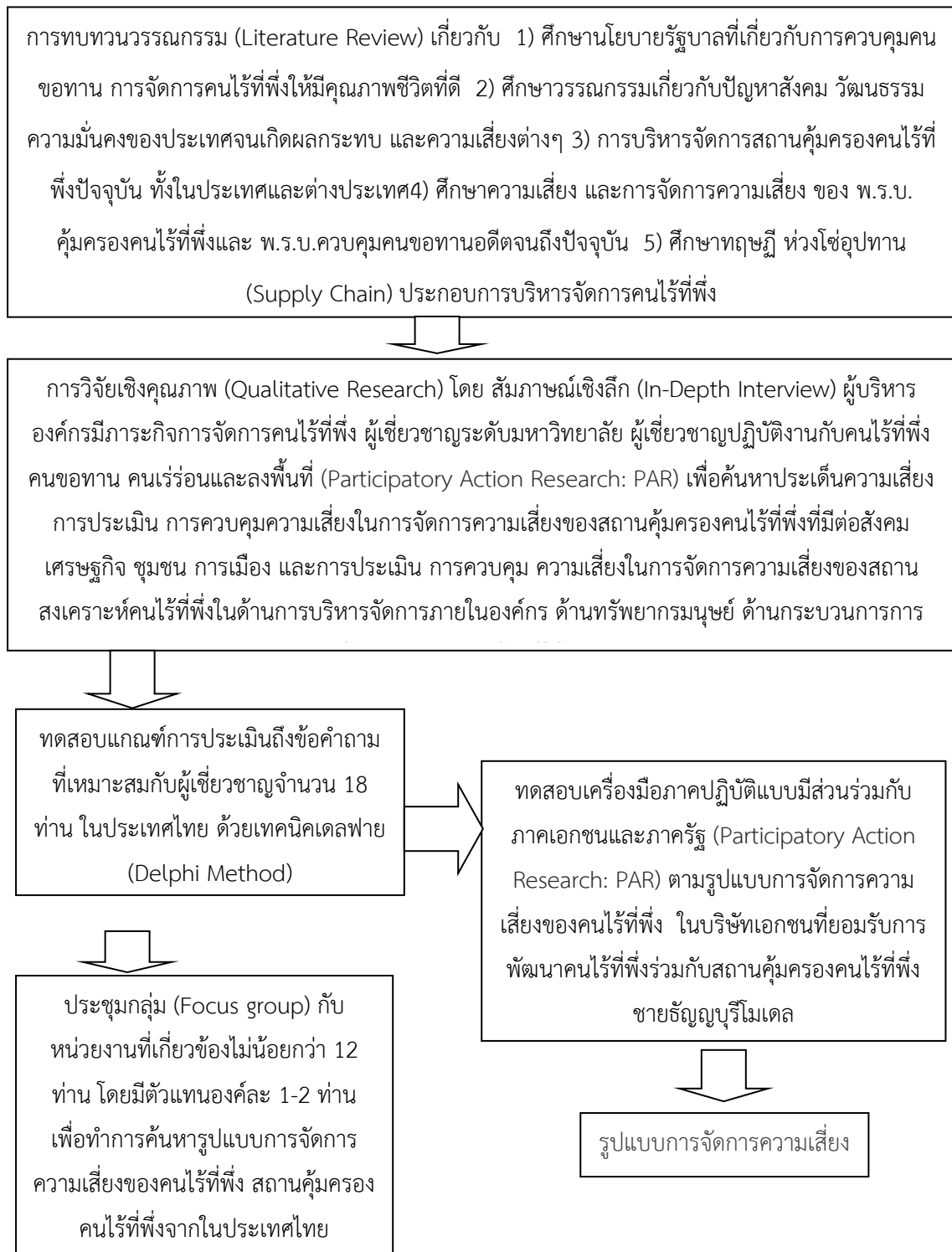
ขอบเขตการวิจัย

ศึกษาจากกรมพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ควบคู่กับการศึกษาองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการคนไร้ที่พึ่งในประเทศไทย และต่างประเทศเพื่อค้นหาประเด็นความเสี่ยงและรูปแบบการจัดการความเสี่ยงและกำหนดเป็นมาตรฐานรูปแบบการจัดการความเสี่ยงสำหรับองค์กรที่ภารกิจการคุ้มครองคนไร้ที่พึ่ง

ข้อจำกัด

ในระหว่างที่มีการดำเนินการวิจัย มีข้อจำกัดเรื่องสิทธิส่วนบุคคลที่ต้องระมัดระวังไม่เปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับคนไร้ที่พึ่ง คนขอทาน คนไร้ที่อยู่อาศัย คนเร่ร่อน ให้กับผู้อื่นทราบและจำเป็นต้องปิดบังใบหน้าในระหว่างการบันทึกภาพ และการเข้าถึงข้อมูลเพื่อนำมาสรุปผลการวิจัยจากภาครัฐที่มีภารกิจต่อการคุ้มครองคนไร้ที่พึ่งได้รับไม่เพียงพอ ผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องใช้วิธีแบบสอบถามทดแทนการให้สัมภาษณ์สำหรับบางหน่วยงาน

กรอบดำเนินงานวิจัย

ผลการวิจัย

การแยกประเด็นความเสี่ยง การประเมินความเสี่ยงและการควบคุมความเสี่ยงขององค์กรที่มีภาระกิจการคุ้มครองคนไร้ที่พึ่ง ค้นหารูปแบบการจัดการความเสี่ยง จากการวิจัย พบว่าประเด็นความเสี่ยงที่เกิดกับองค์กรที่มีภาระกิจกับการจัดการคนไร้ที่พึ่ง โดยมีความสอดคล้องความเสี่ยงสูงมากและความเสี่ยงมากพบว่าความเสี่ยงภายนอกองค์กร คือ สังคม เศรษฐกิจ ชุมชน การเมืองกฎหมายการจากผลการวิเคราะห์จากตารางโดยการหาค่า ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) พบว่า 1) ประเด็นความเสี่ยงทางด้านสังคม สรุปรายการขออยู่อิสระในสังคมของผู้ใช้บริการมีค่า $\bar{X}$ เท่ากับ 4.33 อยู่ในระดับความเสี่ยงมาก และคนในสังคมยังหวาดกลัวที่จะอยู่ร่วมด้วยกลัวอันตรายจากผู้ใช้บริการมีค่า $\bar{X}$ เท่ากับ 4.11 อยู่ในระดับความเสี่ยงมาก กลัวทรัพย์สินสูญหาย เสียหายจากการกระทำของผู้ใช้บริการมีค่า $\bar{X}$ เท่ากับ 3.72 อยู่ในระดับความเสี่ยงมาก และสังคมไม่เรียบร้อยในสายตา นักท่องเที่ยว ภาพลักษณ์ไม่สวยงามมีค่า $\bar{X}$ เท่ากับ 3.56 อยู่ในระดับความเสี่ยงมาก ซึ่งความเสี่ยงที่พบส่งผลให้สังคมของประเทศไทย 2) ประเด็นความเสี่ยงทางด้านเศรษฐกิจ สรุปรายการสามารถพัฒนาให้มีอาชีพได้เฉพาะอาชีพบางอย่างเฉพาะบางคน เพราะแต่ละคนทำได้ไม่เหมือนกันมีค่า $\bar{X}$ เท่ากับ 4.28 อยู่ในระดับความเสี่ยงมาก ไม่มีงานรองรับอย่างชัดเจนและถาวรมีค่า $\bar{X}$ เท่ากับ 4.22 อยู่ในระดับความเสี่ยงมาก ไม่ค่อยมีสถานประกอบการใดให้การรับทำงานแบบถาวรมีค่า $\bar{X}$ เท่ากับ 4.17 อยู่ในระดับความเสี่ยงมาก และศักยภาพการทำงานไม่เต็มที่มันน้อยมีค่า $\bar{X}$ เท่ากับ 4.11 อยู่ในระดับความเสี่ยงมาก และจาก

การวิจัยของกระบวนการส่งผู้ให้บริการออกไปพัฒนาคุณภาพชีวิตเพื่อสามารถส่งออกสู่สังคมได้นั้น ผู้ให้บริการบางคนไม่ต้องการออกมาทำงานเป็นพนักงานโรงงานอุตสาหกรรมแต่อยากทำงานในสถานคุ้มครองคนไร้ที่พึ่ง 3) ประเด็นความเสี่ยงทางด้านชุมชน สรุปรายการ ไม่ยอมรับกลับสู่ครอบครัวกลับไปสร้างความเดือดร้อนอีก มีค่า $\bar{X}$ เท่ากับ 4.33 อยู่ในระดับความเสี่ยงมาก ผู้ให้บริการยังต้องทนยาเมื่อออกไปอยู่ข้างนอกเกิดการดูแลลำบาก มีค่า $\bar{X}$ เท่ากับ 4.33 อยู่ในระดับความเสี่ยงมาก และ กลัวการหลบหนีหากออกไปอยู่ชุมชนมีค่า $\bar{X}$ เท่ากับ 4.00 อยู่ในระดับความเสี่ยงมาก ซึ่งความเสี่ยงนั้นเกิดจากบางสถานคุ้มครองคนไร้ที่พึ่งตั้งในพื้นที่ชุมชน และ ผู้ให้บริการสามารถเดินออกไปสู่ชุมชนได้ 4) ประเด็นความเสี่ยงด้านการเมือง คนที่เร่ร่อนขอทาน อาจจะไม่มียศ 13 หลัก และไม่มีสิทธิทางการเมืองมีค่า $\bar{X}$ เท่ากับ 4.56 อยู่ในระดับความเสี่ยงมากอย่างยิ่ง นโยบายอาจจะเปลี่ยนเมื่อการเมืองเปลี่ยนมีค่า $\bar{X}$ เท่ากับ 4.17 อยู่ในระดับความเสี่ยงมาก และการไม่เข้าถึงนโยบายรัฐที่ประกาศบังคับใช้มีค่า $\bar{X}$ เท่ากับ 4.17 อยู่ในระดับความเสี่ยงมาก โดยปกติแล้วการเลือกตั้งนั้นจำเป็นต้องมีบัตรประชาชนจึงจะสามารถสมัครเลือกตั้งในท้องที่ได้ 5) ประเด็นความเสี่ยงด้านกฎหมาย มีการนำส่งผู้สูงอายุคนจิตเวชเข้ามาในสถานคุ้มครองคนไร้ที่พึ่งเพิ่มขึ้นไม่ได้ดำเนินการแยกส่งตามลักษณะของผู้ใช้บริการมีค่า $\bar{X}$ เท่ากับ 4.44 อยู่ในระดับความเสี่ยงมาก การเช็คสถานนะคนไม่มีเลข 13 หลักมีความยุ่งยาก ต้องติดต่อหลายหน่วยงานมีค่า $\bar{X}$ เท่ากับ 4.33 อยู่ในระดับความเสี่ยงมาก มีการดูแลไม่ทั่วถึงตาม

กฎหมายทั้ง 3 พรบ. เพราะคนเยอะขึ้นมีค่า $\bar{X}$ เท่ากับ 4.28 อยู่ในระดับความเสี่ยงมาก การใช้กฎหมายตาม พรบ. 1. สุขภาพจิต 2. คนไร้ที่พึ่ง 3. คนขอทาน ส่วนใหญ่ผู้ใช้บริการในสถานฯ 1 คน อาจจะเป็นทั้ง 3 พรบ. จึงแยกแยะยากมีค่า $\bar{X}$ เท่ากับ 4.26 อยู่ในระดับความเสี่ยงมาก กฎหมายที่มีกว้างมากเกินไปนำเสนอสถานคุ้มครองคนไร้ที่พึ่งที่เดียวมีค่า $\bar{X}$ เท่ากับ 3.94 อยู่ในระดับความเสี่ยงมาก และการปฏิบัติยังไม่ได้แยกตาม พรบ. ในปัจจุบันมีค่า $\bar{X}$ เท่ากับ 3.89 อยู่ในระดับความเสี่ยงมาก ในรายละเอียดจะพบว่ากฎหมายที่ประกาศออกมานั้นยังกำหนดกว้างเกินไปและผู้นำมาปฏิบัติยังไม่สามารถแยกแยะได้ชัดเจน แนวทางการควบคุมความเสี่ยงจากภายนอกองค์กรเพื่อลดความเสี่ยงลง มีการนำเสนอตามผลวิจัยที่อยู่ในระดับความคิดเห็นมากอย่างยิ่งประกอบด้วยคือพัฒนาครอบครัวให้เข้าใจผู้ใช้ บริการและวิธีการดูแลให้มากขึ้นมีค่า $\bar{X}$ เท่ากับ 4.61 ปรับปรุงนโยบายให้สมัยใหม่และสามารถแยกแยะประเภทผู้ใช้บริการและส่งบำบัดตามสถานสงเคราะห์ของแต่ละประเภทค่า $\bar{X}$ เท่ากับ 4.56 ให้มีการประเมินสถานการณ์ก่อนดำเนินการใดๆ เพื่อป้องกันอันตรายต่อตนเอง ค่า $\bar{X}$ เท่ากับ 4.56 เพิ่มการอบรม ทักษะแก่เจ้าหน้าที่และข้อมูลการวิจัยให้มากขึ้นที่ออกปฏิบัติงานภาคสนามมีค่า $\bar{X}$ เท่ากับ 4.50 สร้างให้ชุมชนเข้มแข็งสามารถดูแลป้องกันเองได้ และรับผู้ใช้บริการไปดูแลได้ มีค่า $\bar{X}$ เท่ากับ 4.50 และมีการตรวจพฤติกรรมก่อนส่งเข้าหอพักในสถานคุ้มครองคนไร้ที่พึ่งและส่งประวัติให้ผู้ดูแลในสถานคุ้มครองคนไร้ที่พึ่งทราบด้วยมีค่า $\bar{X}$ เท่ากับ 4.50 โดยมุ่งเน้นให้สร้างระบบการป้องกันอย่างยั่งยืนประเด็นความเสี่ยง

ภายในองค์กร ด้านการจัดการคนไร้ที่พึ่ง ประกอบด้วยความเสี่ยงด้านทรัพยากรมนุษย์ ด้านกระบวนการ ด้านการเงิน และด้านผู้ใช้บริการ พบว่า 1) ประเด็นความเสี่ยงด้านทรัพยากรมนุษย์ มีความคิดเห็นเสี่ยงมากอย่างยิ่งประกอบด้วย เจ้าหน้าที่ ที่ปฏิบัติงานกับผู้ใช้บริการหรือผู้ใช้บริการด้วยกันเองพบความเสี่ยงต่อโรคติดต่อเช่นวัณโรค โรคผิวหนัง โรคทางเดินหายใจ มีค่า $\bar{X}$ เท่ากับ 4.67 มีความเสี่ยงต่อพฤติกรรมขณะจัดระเบียบและเผชิญหน้ากับคนไร้ที่พึ่ง คนเร่ร่อน คนขอทาน เพราะมาจากหลายพฤติกรรมและมีจิตเวชร่วม มีค่า $\bar{X}$ เท่ากับ 4.56 มีความเสี่ยงด้านบุคลากรด้านสหวิทยาไม่เพียงพอบางแห่งยังไม่มีจึงใช้บุคลากรปัจจุบันเรียนรู้จากประสบการณ์แก้ไขสถานการณ์มีค่า $\bar{X}$ เท่ากับ 4.56 มีบุคลากรกับผู้ใช้บริการไม่สมดุลมีผู้ใช้บริการเข้ามาจากหลายแห่งและเพิ่มขึ้น ไม่เพียงพอต่อการให้บริการมีค่า $\bar{X}$ เท่ากับ 4.50 โดยความเสี่ยงภายในด้านทรัพยากรมนุษย์นี้ จะพูดถึงกลุ่มผู้ดูแลคนผู้ใช้บริการที่มาจากคนขอทาน คนเร่ร่อน คนไร้ที่พึ่ง ที่เป็นจิตเวช และ ปกติ รวมด้วยกัน แต่ละคนที่เข้ามาจะมีโรคติดต่อประจำตัว ความเสี่ยงนี้เป็นอันตรายโดยตรงต่อผู้ปฏิบัติงาน และ ความเสี่ยงต่อผู้ใช้บริการที่ได้รับการบำบัดแล้วในสถานคุ้มครองคนไร้ที่พึ่งมีอยู่เดิม 2) ประเด็นความเสี่ยงทางด้านกระบวนการจะหมายถึงกระบวนการตั้งแต่การนำเข้าของผู้บริการ การพัฒนา และบำบัดผู้ใช้บริการ และ การส่งออกสู่สังคมเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตและสามารถใช้ชีวิตในสังคมด้วยตนเองได้ สำหรับผลการวิจัยนั้นมีความเสี่ยงที่เห็นว่าเสี่ยงมากอย่างยิ่งคือ ที่พักอาศัยไม่เพียงพอ คับแคบ เพราะมีผู้ใช้บริการเข้ามาเรื่อยๆ มีค่า

ให้บริการ มีค่า $\bar{X}$ เท่ากับ 4.67 มีกลุ่มคนเร่ร่อนขอทาน และจิตเวชอยู่ร่วมกัน เกิดความเสี่ยงด้านพฤติกรรมเลียนแบบ มีค่า $\bar{X}$ เท่ากับ 4.56 ในปัจจุบันพบว่าคนขอทานส่วนใหญ่เป็นคนปกติแต่มีความจำเป็นต้องขอทาน หรือ ขอทานเป็นอาชีพ ส่วนคนเร่ร่อนบางส่วนจะมีจิตเวชร่วม เกิดมาจกสมองได้รับการกระทบกระเทือนจากการใช้สารเสพติดมานาน 3) ประเด็นความเสี่ยงด้านการเงิน พบว่าการฝึกอาชีพภายในสถานคุ้มครองคนไร้ที่พึ่ง และการส่งเสริม การขายสินค้าที่พัฒนาอาชีพยังไม่ได้กระจายสู่สาธารณะ ทำให้ขายได้เฉพาะกลุ่มเท่านั้น มีค่า $\bar{X}$ เท่ากับ 4.50 สำหรับความเสี่ยงด้านอื่นๆ ที่เสนอในการวิจัยเข้ามาแต่อยู่ในระดับมาก ประกอบไปด้วย ความต่อเนื่องของเอกชนที่เข้ามาสนับสนุนมีน้อย ไม่ต่อเนื่อง ภายในสถานคุ้มครองคนไร้ที่พึ่งเองเริ่มมีคนชราเพิ่มขึ้น มีผู้ป่วยติดเตียงเพิ่ม อาคารสถานที่เริ่มคับแคบ ทำให้ต้องใช้งบประมาณการซื้อวัสดุอุปกรณ์ เพราะการดูแลจะพิเศษมากกว่าคนปกติทั่วไป จะไม่สามารถรอการรับบริจาคจากภายนอกได้อย่างเดียว จำเป็นต้องใช้งบประมาณเพิ่มเติมระหว่างปีด้วย 4) ประเด็นความเสี่ยงจากผู้ใช้บริการ ซึ่งประกอบด้วยคนขอทาน คนเร่ร่อน คนไร้ที่พึ่ง คนไร้ที่อยู่อาศัย ที่เข้ามาอยู่ในสถานคุ้มครองคนไร้ที่พึ่ง มีความเสี่ยงมากยิ่งขึ้นเรื่อง ผู้ใช้บริการบางส่วนชอบสบายไม่ต้องการทำอาชีพหรือออกไปข้างนอกแล้ว มีค่า $\bar{X}$ เท่ากับ 4.50 และมีความเสี่ยงอื่นๆ ที่เสนอในการวิจัยเข้ามาในระดับมาก คือครอบครัวไม่รับ ผู้ใช้บริการกลับไปดูแลหรือบำบัดเองจนสิ้นสุดกระบวนการ จะมีการส่งกลับเข้าสู่สถานคุ้มครองคนไร้ที่พึ่งเช่นเดิม และผู้ใช้บริการบางส่วนถูกทิ้งตั้งแต่เด็กทำให้ไม่มีบัตรประชาชน 13 หลัก และไม่

สามารถอ่านออกเขียนได้ และบางส่วนเป็นโรคติดต่อวัณโรค โรคผิวหนัง ไม่สามารถรักษาได้จนเรื้อรัง และผู้ใช้บริการมีปริมาณมากขึ้นเรื่อย มีผลกระทบต่อระบบสาธารณสุขโรคในสถานคุ้มครองคนไร้ที่พึ่ง แนวทางการควบคุมความเสี่ยงจากภายในองค์กรผลจากการวิจัยให้มีการคัดกรองตั้งแต่แรกเข้าสถานคุ้มครองคนไร้ที่พึ่งละเอียดมากขึ้น และทุกกลุ่มคนที่น่าสนใจ มีค่า $\bar{X}$ เท่ากับ 4.67 เพิ่มทักษะแก่เจ้าหน้าที่การป้องกันตนเองจากโรคติดต่อ จากอันตราย $\bar{X}$ เท่ากับ 4.61 ส่งเสริมเกมส่บ่บัดในแก่คนไร้ที่พึ่งในสถานคุ้มครองฯ เพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมลดความเครียด $\bar{X}$ เท่ากับ 4.61 และให้มีการแยกดูแล เช่น คนขอทาน คนที่สามารถประกอบอาชีพได้ปกติให้อยู่ด้วยกัน คนเร่ร่อนที่มีจิตเวช ก็แยกดูแลพิเศษ ในสถานคุ้มครองคนไร้ที่พึ่ง และกำหนดขอบเขตการดูแลของเจ้าหน้าที่ เช่น คนจิตปกติก็ดูแลด้วยการพัฒนาอาชีพระยะสั้น พร้อมส่งออกไปทำงานตามสถานประกอบการที่ทางสถานสงเคราะห์ฯ ประสานงานไว้ และรูปแบบใหม่ในกระบวนการจัดการคนไร้ที่พึ่งในสถานคุ้มครองคนไร้ที่พึ่งนั้น จากการวิจัยในระดับความคิดเห็นมากยิ่งขึ้นคือให้ ส่งเสริมให้ชุมชน ส่วนท้องถิ่น ส่วนภูมิภาค ครอบครัดูแล ผู้ใช้บริการอย่างใกล้ชิด และเมื่อมีการพบเจอ จากการจัดระเบียบให้ส่งกลับภูมิลำเนา และสร้างให้เกิดชุมชนเข้มแข็ง $\bar{X}$ เท่ากับ 4.83 ส่งเสริมนิคมสร้างตนเองมีหลายแห่งสามารถพัฒนาอาชีพให้ออกไปทำงานภายนอกได้ มีค่า $\bar{X}$ เท่ากับ 4.72 ส่งเสริมระบบ Social Enterprise เพื่อให้รัฐเอกชน หน่วยงานอื่นเข้ามามีส่วนร่วมดำเนินการ มีค่า $\bar{X}$ เท่ากับ 4.67 สอนให้กลุ่มคนที่ต้องออกสู่สังคมเข้าใจกระบวนการเลิกเหล้าผลร้ายของสาร

เสพติด และติดตามผลต่อเนื่อง มีค่า $\bar{X}$ เท่ากับ 4.67 จัดบุคลากรดูแลคนจิตเวชให้เพียงพอต่อผู้ใช้บริการตอนนี้มีจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆและยังมีส่วนน้อยที่ต้องดูแลใกล้ชิด มีค่า $\bar{X}$ เท่ากับ 4.67 นอกจากนี้ยังเสนอให้มีเจ้าหน้าที่สหวิชาชีพ ออกนอกพื้นที่เพื่อดูแลผู้ให้บริการในนิคมสร้างตนเอง และ เพิ่มความสามารถแก่เจ้าหน้าที่ให้เป็นระดับสหวิชาชีพได้โดยอบรมอย่างต่อเนื่อง ข้อปรับปรุงในการจัดการคนไร้ที่พึ่งในประเทศไทยตามการวิจัย คือการจัดอบรมแบบมีแผนระยะสั้น ระยะกลาง ระยะยาวให้ชัดเจน แก่เจ้าหน้าที่ดูแลมีค่า $\bar{X}$ เท่ากับ 4.61 ผู้ใช้บริการในสถานคุ้มครองคนไร้ที่พึ่ง จัดให้มีการพัฒนาให้มีทักษะแก่ผู้ให้บริการ โดยการสอนแบบเสมือนจริง มีค่า $\bar{X}$ เท่ากับ 4.61 ส่งเสริมให้องค์กร อสม. อบต. ชุมชน จัดทำศูนย์ดูแลผู้ให้บริการเพื่อสร้างความอบอุ่นในชุมชน มีค่า $\bar{X}$ เท่ากับ 4.56 และการทดลองให้ผู้ใช้บริการได้กลับไปอยู่กับครอบครัวและสอนการให้ยาแก่ผู้ให้บริการก่อน หากไม่สามารถดูแลได้จริงๆ ค่อยประสานงานกับสถานคุ้มครองคนไร้ที่พึ่งมาดูแล มีค่า $\bar{X}$ เท่ากับ 4.50 ซึ่งอาจจะไม่ได้ทุกคน แต่ก็สามารถที่จะลดจำนวนผู้ให้บริการลงในสถานคุ้มครองคนไร้ที่พึ่งได้ และจากการกำหนดเครื่องมือเพื่อประกอบการประเมินความเสี่ยงตามกระบวนการตามระบบห่วงโซ่อุทธานตั้งแต่ขานำเข้า (In-pur) ขั้นตอนการ (Processes) และการส่งออกพัฒนาอาชีพ (Out-pur) โดยผู้ประชุมกลุ่มลงความเห็น เห็นด้วยทั้งหมดตามระดับคะแนนของโอกาส และ ผลคะแนนผลกระทบ ความเสี่ยงจากการประเมินความเสี่ยงในกระบวนการทดสอบเครื่องมือกระบวนการพัฒนาคุณภาพชีวิตคนไร้ที่พึ่ง ความหมายของคะแนนความเสี่ยงแต่ละ

ช่อง คือ 1) ความเสี่ยงสูงมากเป็นความเสี่ยงที่ไม่สามารถยอมรับได้และต้องดำเนินการแก้ไขทันที 2) ความเสี่ยงสูง เป็นความเสี่ยงที่ไม่สามารถยอมรับได้ต้องได้รับความสนใจจากผู้บริหารและต้องจัดการความเสี่ยงให้อยู่ในระดับที่ยอมรับได้ 3) ความเสี่ยงปานกลางเป็นความเสี่ยงที่อยู่ในระดับที่ยอมรับได้ต้องมีการระบุมความรับผิดชอบให้ชัดเจนเพื่อควบคุมการทำงาน 4) ความเสี่ยงต่ำ เป็นระดับที่ยอมรับได้สามารถจัดการได้โดยใช้ขั้นตอนการปฏิบัติงานปกติโดยไม่จำเป็นต้องมีการควบคุมความเสี่ยง 5) ความเสี่ยงต่ำมาก เป็นระดับที่ยอมรับได้สามารถจัดการได้โดยไม่ต้องควบคุม และจากการทดสอบเครื่องมือพบว่ารูปแบบการจัดการความเสี่ยงให้เป็นไปตามระดับความเสี่ยงที่พบ คือ ความเสี่ยงสูงมากเป็นความเสี่ยงที่ไม่สามารถยอมรับได้และต้องดำเนินการแก้ไขทันที ประกอบไปด้วย กลุ่มเป้าหมายมีพฤติกรรมแตกต่างกัน จึงมีพฤติกรรมการแสดงออกและการทำงานร่วมกับผู้อื่นแตกต่างกัน กำหนดรูปแบบการจัดการความเสี่ยงโดย 1) กำหนดแนวทางควบคุมโดยการคัดเลือกสรรหาตั้งแต่เริ่มกระบวนการสรรหาผู้ให้บริการเข้าทำงานโดยการสัมภาษณ์ทีละคน และทดสอบทฤษฎีและปฏิบัติตามพื้นฐานของข้อสอบที่ไม่ยากจนเกินไป 2) การจัดที่พักอาศัย มีสภาพแวดล้อมปลอดภัยและไม่มีความเสี่ยงที่จะได้รับอันตราย 3) การปฏิบัติตามระเบียบความปลอดภัย ให้มีการควบคุมคือตรวจสอบพฤติกรรมตอนประชุมเข้า และกำหนดตารางให้ทานยาประจำตัวที่ได้รับมาเป็นประจำ สำหรับความเสี่ยงสูงเป็นความเสี่ยงที่ไม่สามารถยอมรับได้ต้องได้รับความสนใจจากผู้บริหารและต้องจัดการความเสี่ยงให้อยู่ในระดับที่ยอมรับได้กำหนดรูปแบบการ

จัดการความเสี่ยงโดย 1) การตรวจสอบธุรกิจและความเป็นไปได้ ด้านการดูแลและค่าใช้จ่าย 2) การให้ความร่วมมือจากผู้บริหารระดับสูงมีการอำนวยความสะดวกให้ เสนอให้มีประสานงานกับองค์กรเอกชนร่วมทำกิจกรรมเพื่อสังคม และเป็นประโยชน์ต่อทั้งองค์กรเอกชนและผู้ใช้บริการ 3) ลักษณะโรคติดต่อ กรณีผู้ใช้บริการที่จะมาทำงานมีโรคติดต่อ เสนอแนะจำเป็นต้องกลับไปปรึกษาให้หายดี และ สรรหาคนใหม่มาทดแทน เพื่อป้องกันการติดต่อผู้อื่นและผู้ใช้บริการมีอาการของโรคมามากกว่าเดิม 4) การเข้าร่วมทำงานกับคนอื่น เสนอแนะให้มีการอบรมทำงานร่วมกับผู้อื่น ก่อนเริ่มงาน เพราะผู้ใช้บริการบางคนอาจจะไม่เคยทำงานร่วมกับใครมาก่อน และสิ่งที่พบคือ เพื่อนร่วมงานอาจจะยังไม่คุ้นเคยผู้ใช้บริการจึงเกิดความกลัวร่วมด้วยผู้ใช้บริการต้องปรับตัว 5) การเดินทางมาทำงาน มีความสะดวกที่จะมาทำงาน โดยหาที่พักใกล้ที่ทำงาน และเดินทางมาทำงานสะดวกด้วยตนเอง 6) การจัดเก็บออมเงิน เพื่อป้องกันปัญหาการใช้เงินไม่ถูกต้องจำเป็นต้องสอนวิธีการฝากเงิน สอนการดูแลบัญชีเพื่อใช้ในอนาคต 7) ผู้ฝึกสอนในสถานประกอบการ มีความรู้เพียงพอ และเสนอให้มีหัวหน้างานควบคุมใกล้ชิด 8) การประเมินของผู้ฝึกสอน เสนอให้มีการติดตามผลทุกเดือน และมีหัวหน้างานเป็นผู้ประเมิน 9) การแสดงออกทางด้านพฤติกรรม เช่นเกิดความก้าวร้าว การไม่พูด และแสดงออกความสามารถตนเองมากเกินไป เพราะยังไม่สามารถควบคุมการแสดงออกได้ 10) การทำงานตามขั้นตอน ทำงานโดยไม่เกิดของเสียที่กระทบกับลูกค้า ต้องควบคุมการตรวจสอบโดยหัวหน้างาน 11) สามารถอยู่ภายใต้ระเบียบการทำงานของที่ทำงาน เช่น การเข้าทำงานตรง

เวลา 12) การแสดงความคิดเห็นต่าง เมื่อมีการประชุมรวมกับเพื่อนๆ ที่ทำงาน 13) การอยู่ร่วมกับผู้อื่น โดยเข้าร่วมประชุมกับเพื่อนที่ทำงาน ไม่อยู่คนเดียว สำหรับความเสี่ยงปานกลางเป็นความเสี่ยงที่อยู่ในระดับที่พอยอมรับได้ต้องมีการระบุนความรับผิดชอบในการบริหารจัดการและต้องมีการจัดการควบคุมความเสี่ยงเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการเคลื่อนย้ายไปยังความเสี่ยงในระดับที่ยอมรับไม่ได้กำหนดรูปแบบการจัดการความเสี่ยงโดย 1) ชุดทำงานมีการจัดสรรให้ผู้ใช้บริการและเตรียมพร้อมโดยบริษัทเอกชนที่จัดสรรผู้ใช้บริการเข้าไปทำงาน หรือ หากต้องใส่ชุดธรรมดา เสนอให้กำหนดเป็นระเบียบมาตรฐานใส่เป็นระเบียบเรียบร้อย 2) การรับประทานอาหารระหว่างทำงาน ในช่วงพักเบรก สถานที่ทำงานมีโรงอาหารและสามารถซื้อในราคาถูกได้ หรือ หากต้องมีการห่อเข้าไปรับประทานต้องมีการสั่งร้านค้าที่ดูแลประจำไว้ให้ล่วงหน้าก่อน 3) การจัดเก็บอุปกรณ์ส่วนตัวระหว่างทำงานเพื่อให้อุปกรณ์อยู่ในพื้นที่ไม่สุญหาย อาจจะมีการจัดตู้เก็บสิ่งของหรือเรียกว่าล็อกเกอร์ให้แต่ละผู้ใช้บริการ 4) รายได้มีความเหมาะสมและสามารถใช้เงินจากรายได้ปกติโดยสอบการกดเอทีเอ็มและติดตามระยะแรกประมาณ 3 เดือนเพื่อป้องกันการถูกเอาเปรียบ 5) การปฐมนิเทศน์ผู้ใช้บริการให้มีการสอนระเบียบต่างๆ ให้เรียบร้อยและเข้าใจกำหนดอบรมอย่างน้อย 4 วันก่อนทำงานจริง 6) การบริโภคอาหารและการจัดหาอาหารรับประทานเอง เสนอให้มีการซื้ออาหารสำเร็จรูปจากโรงอาหารหรือร้านค้า เพราะในระยะแรกๆ ผู้ใช้บริการอาจจะไม่สามารถทำอาหารเองได้ 7) การจัดหาที่อยู่อาศัย การจ่ายค่าเช่าเสนอให้มีผู้ดูแลซึ่งเป็นผู้รับเหมาที่ดูแลพนักงานเพื่อควบคุมได้

อภิปรายผลการวิจัย

ประเด็นความเสี่ยงจากผลการวิจัยมาจากภายนอกองค์กรประกอบไปด้วย ประเด็นความเสี่ยงทางสังคม ชุมชน เศรษฐกิจ การเมือง กฎหมาย และเทคโนโลยี และความเสี่ยงภายในประกอบไปด้วยประเด็นความเสี่ยงทางด้านทรัพยากรมนุษย์ ด้านกระบวนการ ด้านการเงิน และผู้ใช้บริการ (กระบวนการบริหารความเสี่ยง รพม., 2556) สำหรับคนไร้ที่พึ่ง มาจากคนเร่ร่อน คนไร้ที่อยู่อาศัย คือคนไร้ที่พึ่งจริงๆ สามารถพัฒนาอาชีพตามความถนัดและฝึกปฏิบัติกับสถานประกอบการที่สถานฯทำสัญญาไว้ เพื่อเป็นการส่งออกสู่สังคมได้แท้จริง และไปเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจด้วยรายได้ที่กลับไปสู่คนไร้ที่พึ่งซึ่งความเสี่ยงมาจากโอกาสที่เกิดความสูญเสียกับผลกระทบที่จะได้รับ (สุรพงษ์ มาลี , 2549) และรูปแบบการจัดการความเสี่ยงโดยตั้งคณะทำงานเพื่อดูแลอย่างให้เกิดประสิทธิภาพซึ่งในงานวิจัยได้มีการตั้งคณะทำงาน ให้มีการตรวจสอบระหว่างการประชุม ความเสี่ยงในกระบวนการส่งผู้ใช้บริการออกไปสู่สังคม และเน้นการมีส่วนร่วมจากผู้เกี่ยวข้อง กำหนดเป้าหมายให้ชัดเจนสอดคล้องกับงานวิจัยของ (Glenn Murphy, 2014) การจัดการความเสี่ยงต้องรีบดำเนินการอย่างรวดเร็วจากผลงานวิจัยในช่วงที่มีการประเมินความเสี่ยงขณะส่งผู้ใช้บริการออกไปฝึกงานพบว่า ผู้ใช้บริการบางส่วนป่วยกระทันหัน และจำเป็นต้องมีการดูแลทันทีโดยผู้บังคับบัญชา(Jen Rasmussen ,1997) นอกจากนั้นการจัดการความเสี่ยงตามการเปลี่ยนแปลงจะต้องคำนึงถึงผลกระทบทางด้านสิ่งแวดล้อม (Environment) และผลกระทบอื่นๆกับเพื่อนร่วมงาน (Community) และ การดูแลเรื่องการ

ฝึกอบรมให้ผู้ใช้บริการเข้าสถานการณ์การทำงาน (Workplace) สอนให้ปฏิบัติตามระเบียบและข้อกำหนดลูกค้า (Market plan) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ (Michael Regest and Judy Larkin ,2005) กำหนดให้มีการพัฒนาอาชีพให้ผู้ใช้บริการที่มีอาการปกติ มีร่างกายแข็งแรง และไม่จำเป็นต้องอยู่สถานคุ้มครองคนไร้ที่พึ่งนาน เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพการพัฒนาออกสู่สังคมได้รวดเร็วขึ้นสอดคล้องกับงานวิจัยของ (กัญญา ฤทธิสาคร , 2557) การจัดการความเสี่ยงประกอบด้วยปัจจัยภายในที่ประกอบด้วยปัจจัยด้านบุคลากร การเงิน ในสถานคุ้มครองคนไร้ที่พึ่งยังขาดบุคลากรที่เป็นระดับสหวิชาชีพ และ การบริหารความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นในกระบวนการมีข้อจำกัดสอดคล้องกับงานวิจัยของ (สาวิตรี จ้วนหอม , 2556) ความเสี่ยงจากการใช้เทคโนโลยีออนไลน์ที่ไม่ถูกต้องทำให้คนไร้ที่พึ่งใช้อย่างผิดวิธีเกิดความเสี่ยงจากสื่อออนไลน์ (สาวิตรี จ้วนหอม , 2556)

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

1. ประเด็นความเสี่ยงภายนอกและภายในองค์กรควรเน้นให้มีการอบรมพัฒนารากฐานทางครอบครัวที่เป็นปัญหาหลักของคนเร่ร่อน ให้ความรู้แก่วัยรุ่นที่ยังไม่พร้อม
2. ให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้างานสวมอุปกรณ์ป้องกันส่วนบุคคล
3. ให้ความรู้แก่ชุมชนที่จะไปจัดระเบียบคนขอทาน คนเร่ร่อนก่อน ลงพื้นที่เพื่อลดการต่อต้านจากชุมชน
4. แยกการบริหารจัดการคนไร้ที่พึ่งโดยแยกประเภทกลุ่มคนออกจากกันเพื่อให้เกิดการบ่งชี้ และ วิธีการแก้ไขอย่างถูกต้อง

5. พัฒนาอาชีพตามถนัด และมีระยะเวลา แต่ไม่ได้ให้เงินฟรีๆ ควรเป็นการสนับสนุนเครื่องมือทำอาชีพ

6. ลงติดตามผลการดำเนินการอย่างต่อเนื่อง และจริงจัง

7. เพื่อให้มีการประเมินความเสี่ยงและการควบคุมความเสี่ยงภายนอกและภายในองค์กร อย่างเป็นรูปธรรมเน้นให้มีกำหนดแนวทางการประเมินประจำปีและมีผู้ติดตามอย่างชัดเจน อาจจะตั้งเป็นคณะกรรมการตรวจสอบ

8. มาตรฐานการควบคุมและประกาศใช้ในภาครัฐ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. กำหนดนโยบายให้มีการสนับสนุนให้ส่วนภูมิภาคเข้ามามีบทบาทในการดูแลคนชอนาน คนเร่ร่อน คนไร้ที่พึ่ง ร่วมด้วย เพื่อให้เกิดการกำกับดูแลได้ทั่วถึง

2. กำหนดให้สถานประกอบการภาคเอกชน องค์กรอิสระมีส่วนร่วมในการเสนอแนวคิดและปรับปรุงกระบวนการได้

3. ออกกฎหมายด้านลดหย่อนภาษีเพื่อให้สนับสนุนการจ้างงานคนไร้ที่พึ่ง คนชอนาน คนเร่ร่อน ที่ผ่านกระบวนการบำบัดแล้วแก่องค์กร

เอกชน สถานประกอบการ เพื่อเน้นการมีส่วนร่วมมากขึ้นและเกิดเป็นระบบมากขึ้น

4. การจัดจ้างบุคลากรที่เป็นสหวิชาชีพเพื่อให้สอดคล้องกับคนไร้ที่พึ่ง คนชอนาน คนเร่ร่อนที่เข้าไปใช้บริการเพิ่มขึ้น เพื่อลดความเสี่ยงด้านการดูแลไม่ทั่วถึงทางด้านจิตเวช

ข้อเสนอแนะงานวิจัยครั้งต่อไป

1. เพื่อให้เกิดความต่อเนื่องและมีประโยชน์ต่อสังคม เศรษฐกิจ เสนอแนะให้มีการวิจัยโดยฝึกอาชีพผู้ให้บริการเข้าสู่การพัฒนาฝีมือแรงงานเป็นรุ่น และ ใช้วิธีเก็บสถิติทั้งประเทศ เพื่อป้อนแรงงานเข้าสู่สถานประกอบการที่กำลังมีความต้องการแรงงานเพิ่มเติม นอกจากนั้นยังสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจที่มาจากผู้ประกอบการอาชีพ

2. การสร้างอาชีพค้าขายแบบออนไลน์ให้ผู้ที่ไม่สามารถออกนอกพื้นที่ได้ แต่วิจัยผลิตภัณฑ์ที่ตลาดต้องการและนำมาส่งเสริมให้ผู้ให้บริการ ที่ไม่สามารถเดินได้ หรือ ออกสู่ภายนอกได้ ดำเนินการแต่อาจจะต้องมีเงื่อนไขเรื่องการกำกับดูแลไม่ให้มีการใช้สื่อออนไลน์ไปใช้ในทางผิดกฎหมาย

3. ศึกษาความเป็นไปได้สถานประกอบการที่จะเข้าร่วมพัฒนาอาชีพคนไร้ที่พึ่ง คนชอนาน คนเร่ร่อน เพื่อเตรียมแผนออกนโยบายสนับสนุน

บรรณานุกรม

- D Wood, R B Valdez, Thayashi and Ashen. (1990). Homeless and housed families in Los Angeles: A study comparing demographic economic and family function characteristics. *American Journal of Public Health, September 1990*(80), 1049-1052.
- Glenn Murphy. (2014). *integrated frame work*. from <http://www.bestgrc.com/leverage-compliance/insights-revised-coso-integrated-framework-revised-coso-series/>.
- Jens Rasmussen. (1997). Risk management in a dynamic society: A modeling problem. *Pergamon journal. Safety science*. Hurecon Smorun Bygarde. Denmark.
- Joshua Foong and Shaun Ho. (2010). *Homeless in KL*. The star online. Malaysia Joseph Kim Keung
- Jennifer B. Unger, Team. (2016). *Stress Coping, and Social Support among Homeless Youth*. Adolescent Medicine. Childrens Hospital Los Angeles
- Kanya Rithisakorn. (2014). *Relationship between risk management and performance*. *Teacher in school*. Office of Non-formal Education and Non-Formal Education, Pathumthani Province
- Lisa K. Flax, Russel W. Jackson and David N. Stein. (2002). *Community Vulnerability Assessment Tool: Risk management of natural hazard review*. NOAA Coasta Service center. Charleston.
- Mohd Ramlan Mohd Arshad1. (2013). *Street Begging in Kuala Lumpur*. *Faculty of Administrative Science and Policy Studies*. Universiti Teknologi MARA Shah Alam. DOI: 10.7763/IPEDR. 2014. V 78. 1
- Michael Regester and Judy Larkin. (2005). *Risk issued and crisis management: Prin practice series 3rd edition*. Chartered Institute of Public Relations, p.215-216
- Natee Sorawaree. (2015). *Welfare un cover the helpless person*, Retrieved from <http://news.voicetv.co.th/thailand/272487.html>
- Sawitree Nguanhom. (2013). *the factor of suitability and effectiveness of educational institutions*. (Educational administration, Silpakorn University).
- Surapong Mali. (2006). Two aspects of corporate governance: risk and trust. *Journal of Government Officials*, 52(1), 33-40.
- Surapong Mali. (2014). *Risk Management*. Mass Rapid Transit Authority of Thailand). Risk Manual. <https://www.mrta.co.th/th/aboutMRTA/riskManagement.php>